

BÔ YIN RÂ

HET BOEK
VAN DE MENS

AURORA PRODUCTIONS

© Kober Verlag AG, Bern

© Aurora Productions, Zuid-Scharwoude 2010

www.aurora-productions.com

www.boyinra.nl

Oorspronkelijke titel: Das Buch vom Menschen.

In 1920 voor het eerst uitgegeven door Verlag der Weissen Bücher, München.

Nederlandse vertaling door M. ter Marsch-Keen

2^e druk, bewerkt door Pieter M.G. van Exter

ISBN 978-90-73007-253

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Bij het vertalen uit het oorspronkelijke Duits is geprobeerd de taal van Bô Yin Râ, waarin ritme en klank van veel betekenis zijn, in het Nederlands te laten meeklinken. Dit geeft samen met het taalgebruik uit de eerste helft van de vorige eeuw aan de vertalingen vaak een wat gedragen toon. De auteur gaf door middel van gespatieerde letters nadruk aan bepaalde woorden en zinnen; deze wezenlijke accenten worden in dit boek aangegeven met cursieven.

INLEIDING

“Van de *mens* uit moet je tot ‘God’ komen, anders blijft ‘God’ in eeuwigheid voor jou – een *vreemde!*”

Dit schreef ik eens in *‘Het boek van de koninklijke kunst’*.

Een beter woord om thans dit *‘Boek van de mens’* mee te beginnen, zou ik niet kunnen vinden. . .

Met *‘Het boek van de levende God’* en *‘Het boek van gene zijde’* moet *‘Het boek van de mens’* een *trilogie* vormen, want deze drie boeken, hoewel elk op zichzelf afgesloten en een zelfstandig geheel vormend, staan toch ook onderling in innerlijk verband en er zullen veel plaatsen zijn die elkaar toelichten. Dit wederkerig toelichten zal de inwerking van de woorden op de *ziel* slechts kunnen *verdiepen*.

Ik hoop dat *‘Het boek van de mens’* in de handen zal komen van hen die de beide andere boeken reeds kennen!

Dat het de harten zal vinden die er behoefte

aan hebben: de zielen die bereid zijn de inhoud ervan op te nemen!

Hoewel ik overtuigd ben van de grote kans op een verkeerde uitleg waarop deze woorden helaas kunnen rekenen, zie ik me toch genoodzaakt met nadruk uit te spreken, dat ook het schrijven van dit boek het nakomen is van een verbintenis die ik op me heb genomen in volkomen overeenstemming met de 'oudsten' van de geestelijke gemeenschap waartoe ik behoor, en waaraan ik alles te danken heb wat ik te geven heb.

De leer die hier wordt verkondigd, is eeuwenoud erfgoed van degenen wie sinds de oertijd van de aardse mensheid de blijvende bescherming is toevertrouwd van de heilige vlam, waarvan het licht voortkomt uit het binnenste 'Oerlicht'.

Wat wij zelf hebben *ontvangen*, geven we slechts door om tijdgenoten en latere generaties te *bereiken*.

We maken er waarlijk geen aanspraak op de *samenstellers* van deze leer te zijn.

Ook betreft het minder een 'leer' dan wel een *mededeling* van praktische *ervaring* in de levende wereld van de *substantiële eeuwige geest*, waaruit iedere mensenziel op deze planeet is voortgekomen. . .

Ook dit boek, dat over de '*mens*' spreekt, zal daarom leiden naar de wereld van de zuivere *substantiële geest*.

Dit zal velen een tegenstrijdigheid toeschijnen, omdat ze nog niet leerden inzien dat de werkelijke *mens* niet anders een '*vrucht van de liefde*' is van het mannelijke en vrouwelijke in de *substantiële zuivere geest*, als zijn aards dierlijk lichaam is ontstaan uit de *lichamelijke* erotische vereniging van man en vrouw *op aarde*. . .

Wie echter de *mens* nader wil beschouwen en *zichzelf* op die wijze leren *kennen*, moet gaan naar het *vaderland* van de mens – moet zijn zoeken wenden op *die* wegen die klimmend leiden naar de *hoge gebieden* waaruit het

eeuwig organisme van de werkelijke mens afkomstig is, dat door aardse zintuigen nimmer kan worden waargenomen en ook door het aards *verstand* slechts kan worden herkend in de *uitwerkingen* van geestelijk geschapen impulsen.

Zolang we ons alleen bezighouden met *de menselijke verschijningsvorm op deze aarde*, staan we slechts tegenover een disharmonisch geaard *dier – disharmonisch*, omdat het zich niet alleen als *dier* tracht te beleven, maar blijkbaar ook nog een prikkel tot beleven ontvangt vanuit *andere* krachten die niet behoren tot de krachten van het *dier – disharmonisch* omdat het door deze aan-het-dier-vreemde krachten eenvoudigweg wordt *gehinderd* zijn bestaan in dierlijk welbehagen ten volle te genieten zonder het met schuld-belasting te bezwaren.

Voor alles moet men dus de dwaling inzien en overwinnen dat *de mens* niets meer zou zijn dan de verschijningsvorm die we *op deze aarde* met de naam: 'mens' aanduiden.

Men kan het niemand op aarde kwalijk nemen – niemand die ‘de mensen *kent*’ – wanneer hij voor de verheven woorden die de mens ‘*het evenbeeld van de godheid*’ noemen, slechts een ironisch lachje overheeft – zolang het begrip dat hij met het woord ‘mens’ verbindt, slechts de *aardse mens* bedoelt. . .

Het woord van het ‘evenbeeld Gods’ zou werkelijk de bespottelijkste dwaasheid zijn wanneer hij die het eens voor het eerst uitsprak, *alleen aan de aardse mens* had gedacht!

Een *dwaas* kon dit woord slechts uitspreken of – een echte *wijze*, voor wie het inzicht van het *alomvattend* wezen van de mens zich had ontsloten.

Wat het begrip ‘*mens*’ moet omvatten – zal het werkelijk *de mens* en niet slechts *een* van zijn talloos vele *verschijningsvormen* in de geestelijke en *stoffelijk-zintuiglijk* waarneembare kosmos omsluiten – zal dit ‘*Boek van de mens*’ je vertellen.

Heb je innerlijk eenmaal ingezien wat ik je

moet zeggen, dan denk ik dat je *niet* meer zult glimlachen om de woorden van de wijze. . .

Dan zul je begrijpen wat de oude heilige zin wil zeggen: "*Tot beeld Gods schiepen hem de Elohim*".

Dan zoek je de 'oermens' stellig niet meer op deze planeet, maar je hebt dan ingezien dat hetgeen je tot dusver *deze naam* hebt gegeven, juist een *dier van de oertijd* kan worden genoemd, waaruit het *fijnere* dier zich heeft ontwikkeld, dat tegenwoordig de *mens* als drager en werktuig dient opdat hij zich in de stoffelijke wereld kan beleven.

Ook zul je dan niet meer 'wanhopen aan de mens', want alles wat je tot dusver 'verachtelijk', 'klein' en 'erbarmelijk' hebt gevonden aan het wezen dat men op aarde 'mens' noemt, zal je dan begrijpelijk worden als de natuurnoodzakelijke – want aan het *diergelijke* – uitwerking van het *aardse dier*, dat door de werkelijke 'mens' hier als middel *gebruikt* wordt om zichzelf uit te beelden en dat hem echter dikwijls een krachtiger tegen-

stand in de weg legt dan hij in het gebied van de stoffelijke wereld overwinnen kan.

Weer andere dingen zul je leren begrijpen als onvermijdelijke '*wrijvings-verschijnselen*' bij het op elkaar inwerken van zozeer verschillende krachten.

Maar ook zul je nimmer meer dromen van een 'hemel op aarde', omdat je hebt leren inzien dat zelfs het *dier*, dat de mens in deze materiële wereld dienstbaar moet worden, hier zijn 'hemel' niet zal kunnen vinden – maar de werkelijke '*mens*' zijn hemel reeds *had*, lang vóór hij zichzelf stortte in het gebied van de stoffelijke vormen, waar het 'mens-dier' hem zijn krachten moet lenen wanneer hij weer in deze hemel terug wil komen. . .

Het zal een zegen voor je zijn wanneer je aan het einde van dit boek, dat ik je hierbij overhandig, tot het eigen innerlijk *in-zicht* bent gekomen dat ook jij *een mens uit het eeuwig vaderland van de mens* bent en niet alleen het hogere *dier*, waarmee je zo nauw bent samen-

gevlochten dat je het tot dusver wellicht ternauwernood hebt herkend als iets wat je vreemd is en je tegenwerkt!

Het zal een zegen voor je zijn wanneer je je dan met alle kracht opricht en voortaan slechts tasten zult naar het *hoogste* in je – want te lang reeds heb je gewroet in het slijkerig lage – al te dikwijls hebben jouw handen in het ongewisse van modderige afgronden gegrepen, zonder daar te vinden wat ze dachten te kunnen grijpen!

Ik wil je *vol vertrouwen zien in jezelf*.

Je zult jezelf niet meer kunnen *verachten* zodra je – zij het slechts vaag – aanvoelt dat niets aan jou verachtelijk is dan wat je door een *foutieve verklaring* voor *jezelf* verachtelijk *maakt!*

Vanaf die dag zul je *niet* meer *met het slechte samengaan!*

Vanaf die dag zul je *niet* meer *streven naar het lagere in je!*

Dan zul je een 'opstandeling' worden, een die

opstaat en zich *losrukt* uit de kleverige klei van de uitgesleten alledagsstraten!

Dan zul je met vaste schreden klimmen over het rotspad dat je naar je besneeuwde bergtoppen leidt!

Daar zul je dan *jezelf* terugvinden *als 'mens'* in het vaderland van de mens.

HET MYSTERIE:
'MAN EN VROUW'

In de eeuwige oergrond: in de *geest* die eeuwig zichzelf en in zichzelf al het zijnde verwekt – diep verborgen in de bron van al het Zijn en hetgeen zich openbaart – rust het mysterie ‘*man en vrouw*’ . . .

Om een brug te slaan voor het aards inzicht, spreekt men over de ‘zuivere geest’ als het ‘*absolute Zijn*’, hoewel zulk een eeuwig rustend ‘absoluut Zijn’, in zich slechts blijvend voor zichzelf, er niet *is*, nimmer *was*, noch ooit zou *kunnen* zijn.

Wie dit hulpbegrip gelijkstelt met een *werkelijkheid*, vertrouwt te zeer op zijn *denken*, en is nog ver verwijderd van het inzicht dat de gevolgtrekkingen van het denken nimmer verder gaan dan tot de grenzen van de voorstellingen die nog *ondergeschikt* zijn aan de wetten waarnaar het denken zich heeft te richten.

De werkelijkheid van de zuivere geest echter is alleen ‘wet’ voor *zichzelf* en blijft onbereikbaar voor alle conclusies van de gedachten!

De ‘*zuivere geest*’, die zichzelf in zich

omvat, is van eeuwigheid tot eeuwigheid bezig *zichzelf te scheppen* – zichzelf *verwekkend* en *barend* want – zuivere geest is: *'man en vrouw'*.

Zonder begin – zonder einde – verwekken en baren *'man en vrouw'* in de geest uit de oergegeven zelfuitbeelding *verder* – *de mens* van de zuivere geest, en zij verwekken en baren hem zichzelf 'tot beeld en gelijkenis' als – *'man en vrouw', verenigd in oergegeven eenheid van tweepolair wezen. . .*

Alles wat ooit verschijning is geworden: alle zonnen en werelden zowel van de *geestelijke* als van de *stoffelijk*-zintuiglijk waarneembare kosmos, *alles, alles* is voor zover het *'verschijning'* is, 'schepping' van deze uit de geest verwekte, *zuiver geestelijke* 'mens'. En daarom is ook deze schepping een getuigenis van *'man en vrouw'* in de eeuwige geest.

Eindeloos veelvuldig in getal – *eindeloos veelvuldig in individualisering* – wordt deze eerste 'mens' van de zuivere geest verwekt en geboren uit man en vrouw in de geest, en *ieder afzon-*

derlijk is *eeuwig scheppend* – eeuwig in zich verwekkend en barend – want hij ‘is’ slechts voor zover hij zich als ‘*man en vrouw*’ uitbeeldt in het eeuwig verwekken en baren: als mannelijk-vrouwelijk gepolariseerde kracht.

Hetgeen hij verwekt en baart, is ‘hijzelf’, is zijn uit zijn ‘zijn’, maar in een als het ware ‘dichtere’, licht-armere vorm, tot hij eindelijk in een verre verder-verwekking, reeds ver aan het oer-gegeven Zijn onttrokken, zichzelf als ‘*verschijning*’ verwekt in een bepaalde geestelijke ‘dichtheid’, barend uit zich alle werelden, die zich als verschijning openbaren.

Eindeloos veelvuldig is ook de ‘verschijning’ van de mens der eeuwigheid *in zijn verschijnings-schepping*, en iedere afzonderlijke verschijningsuitbeelding die van hem uitgaat, verwekt en baart verder de volgende *lager staande* verschijningssoort.

Treden van de ‘mens’ zijn er in het *geestelijke* en zelfs in de kosmos van de *stoffelijke* verschijningswerelden, die de verschijningsmens *van deze aarde* – wanneer hij in staat

zou zijn ze waar te nemen – hoger zouden schijnen te zijn dan een God. . .

Een van de *laagste* treden van de verschijning van de 'mens' wordt echter gevormd door de aardse mens zelf.

In hem heeft de oer-verwekte mens van de zuivere geest zich met een van de meest *onvrije* wezens van zijn verschijningschepping verbonden: met de verschijning van het *dier*.

Hier, in het dier van de aarde, heeft de mens van de geest het bewustzijn omtrent *zichzelf* verloren en wordt zich nu nog slechts gewaar in de trillingen van de aardse cellenbeweging met het bewustzijn van het fijnere dier, dat slechts door enkele zwakke stralen uit het eigenlijke mensdom in de geest nog die verlichting ontvangt die het aards-menselijk zelfbewustzijn verheft boven het bewustzijn van andere aardedieren.

De 'mens' zou in het dier *verloren* zijn, wanneer hem uit de oer-gegeven verwekking zijn erfdeel op de aarde niet was nagedragen,

waardoor hem weer kracht *kan* worden geschonken om het stralend en geheel uit licht gevormd kristal van de zuivere geest in zich op te nemen, dat hij dan in zichzelf vindt als '*zijn God*'.

Evenals een schachtenbouwer niet in de diepte van de schacht afdaalt zonder het touw dat hem weer naar het licht moet brengen op een veilige plaats stevig te bevestigen, ook de mens van de geest niet in zijn verschijnings-schepping afgedaald zonder de altijddurende beveiligung van zijn verder-verwekking door de 'zilveren draad' van stralende krachten uit zijn eerste verwekking in de zuivere geest.

Alleen door de krachten die tengevolge van deze verbinding hem vanuit de hoogste hoogten ook hier op aarde nog bereiken, is het de aardse mens mogelijk zich in zichzelf met zijn God te *verenigen* en in Hem zich uit nacht en duisternis omhoog te worstelen naar licht en stralen.

Waar hij thans zijn verheven veiligheid *kent*, kan hij zich nu, nadat *zijn God* in hem werd

'geboren', zonder gevaar wagen in de diepste afgronden waarin zijn aards lot hem zenden mag. . .

Nog echter leeft het merendeel van de aardse mensen in het mensdier van de aarde *zonder* God, zelfs wanneer ze een gedroomde buitenwereldlijke God dienen.

Nog zoeken ze hun voorvaderen van de oertijd *alleen op deze planeet* en weten niet in het minst dat het *hele wereld-al* van de mens is, weten niet dat de 'oertijd-mensen', van wie de sporen nog op aarde worden gevonden, slechts hun aardse, 'moederlijke' voorouders zijn, terwijl hun 'vaderlijke' voorouders – het *bevruchtende* element – alleen in de gebieden van de *geest* kunnen worden gevonden.

De bevrijding van de geestemens uit de boeien die hij zichzelf heeft geslagen en waarin hij als aards mens is geketend, kan echter slechts tot stand komen, wanneer hij eindelijk zichzelf weer herkent als *een* der duizendvoudig verschillende *verschijningsvormen* van de

'mens', en de waan opgeeft dat hij *alleen zoals hij zich hier op de kleine aarde bevindt*, de ware 'mens', de *enige* uitbeeldingsvorm van de mens zou zijn.

De woorden in heilige boeken van de voor-tijd zijn rampzalig voor degenen die eraan geloven, zolang de mens van de aarde alles wat in deze getuigenissen van wetenden omtrent de 'mens' wordt gezegd, slechts toepast op *alleen zichzelf*: enkel op de verschijningsvorm van de mens op deze aarde.

Hij moet *omhoog* blikken – niet echter naar een buitenwereldlijke God, die hij zich hoog boven de wolken droomt, maar 'omhoog' naar *zichzelf* in zijn *hogere* verschijningsvormen – 'omhoog' naar zijn oorsprong, de zuivere *geest*, die zich opnieuw in hem wil kristalliseren als '*zijn God*'!

Ook zijn ware '*levende*' God vindt de aardse mens echter moeilijk – omdat hij zich eraan gewend heeft in zijn God alleen de '*man*' te veronderstellen, terwijl zijn '*levende God*' –

'man is en vrouw'.

Verlossing kan de aardse mens slechts worden geschonken, wanneer ook de *'vrouw'* in zijn God weer tot zijn bewustzijn spreekt. . .
"Het eeuwig-*vrouwelijke* trekt ons omhoog".
Dat hij slechts *'man'* ziet in zijn gedroomde God is *schuld*, is afwendig van de krachten van het oer-gewilde Zijn: verwikkeling in het *vrouwelijk ontvangst-begerende* in zijn wezen – een opgeven van het *mannelijk-actieve* in hemzelf.

Overall in de kosmos waar het *'mannelijke'* en *'vrouwelijke'* niet *verenigd* werken, moet disharmonie ontstaan.

Noem *'man en vrouw'* gerust ook met andere *namen!*

Steeds zullen het de beide *tegengestelde polen* zijn, die in hun *vereniging* het *leven* veroorzaken!

Positief en negatief, actief en passief, verwekkend en barend, gevend en ontvangend, uitstotend en aantrekkend, bewegend en bewogen wordend. . .

Dit alles verbindt zich in een eeuwige kringloop, zoals de vrouw op aarde: moeder wordt van de man, en de man: vader van de vrouw. *Geen* vorming, *geen* wezen bestaat er in de *geestelijke* of in de *stoffelijk*-zintuiglijke kosmos – ook niets wat ‘zuiver mannelijk’ of ‘zuiver vrouwelijk’ schijnt te zijn – waarin ‘man *en* vrouw’ niet *tegelijk* zijn te vinden, zij het in een duizendvoudig verschillende menging.

Ieder ‘*atoom*’ zelfs zou ‘tot niets moeten uiteenvallen’, wanneer ‘man en vrouw’ niet bestendig verwekkend en barend erin werkten. Hoe de vorsende mens ook de potenties mag *noemen* die hij in het kleinste deeltje van de materie heeft ontdekt – steeds betreft het vormen van de oerbestaande krachten ‘man en vrouw’.

Ook dan eerst mag je verwachten je ‘*levende*’ *God* in je te zullen vinden, wanneer je Hem in je zoekt zoals Hij alleen gevonden kan worden – als ‘man *en* vrouw’. En eerst wanneer je Hem op deze wijze aanvoelend ‘zoekt’, zal Hij

zich uit het mannelijke en vrouwelijke in
jenzelf kunnen vormen tot het 'kristal' dat
geheel uit licht bestaat – en de beide polen
van jouw eigen zijn in *zijn* twee-polaire
wezen *verenigt*.

Verheven hulp uit je geestelijk vaderland
wordt je gezonden, wanneer je op deze wijze
tracht te zoeken. . .

Onzichtbaar leeft er een op deze aarde die
is zoals Hij *was* – een uit de vaderlijke oerver-
wekking – uit het moederlijk baren in de zui-
vere geest – een *zuivere geestesmens van het*
hoogste Zijn in de eeuwige welgrond van het
goddelijk-geestelijk leven.

Een van degenen die '*man en vrouw*' in de
geest zichzelf tot '*beeld en gelijkenis*' ver-
wekken en baren!

Op deze planeet leven echter ook nog *andere*
onzichtbare 'mensen', die tot de oerverwekte
verder-verwekking behoren – als zodanig wel
aan hun eigen verschijnings-schepping in het
onzichtbare 'gebonden', maar toch blijvend in

het 'verheven licht' – *niet* 'gevallen' uit licht en stralen, zoals de *zichtbare* verschijningsmens.

Omdat zij inzien hoe groot de nood is voor de mens in de aardse verschijningsvorm, trachten zij hem te redden zodra hij zichzelf in werkelijkheid *wil* laten redden.

Zelf werken zij echter onder de geestesleiding van die *ene onzichtbare oerverwekte*, die al het geestelijke op deze planeet leidt.

Altijd en altijd weer heeft deze onzichtbare geestelijke kring van helpers, onder leiding van de hoogste geestemensen, nieuwe aardse mensen in het leven gevonden die tot werktuigen van hun gloeiende wil om te helpen, konden worden voleindigd – tot werkende meesters van het hoogst aards-geestelijk inzicht: tot medehelpers in hun helpend werk, daar zij zich reeds vóór hun incarnatie in het aardse lichaam tot medehulp hadden aangeboden.

Over deze brug, die onvermijdelijk noodzakelijk is om de zoekenden, die op deze aarde in

het duister rondtasten, te bereiken, schreed en schrijdt te allen tijde de eeuwige ware 'mens' van de oerverwekking in de geest weer naar zijn gevallen geestelijke zelf-verder-verwekking in de vorm die van het licht het verst is verwijderd: naar de aardse mens – zoekend wie hij zou kunnen *opheffen* en terugvoeren in het licht.

Dat zoveel aardse mensen *zoekers* zijn en maar zo weinigen *vinders* worden, komt doordat bijna alle zoekenden *in de verkeerde richting* zoeken en op die manier steeds dieper in het duister terechtkomen. . .

Iedere kracht werkt in de richting *waarin ze werd uitgezonden*.

De aardse mens, in wie het '*dier*' dat de mens draagt, de overhand heeft verkregen, waardoor hij datgene aan hem wat op het aardsdierlijke berust, houdt voor het werkelijke aan hem, ja zelfs als zichzelf beschouwt, zoekt nu echter *buiten* zich wat hij alleen in zichzelf zou kunnen vinden, waar immers de

verbinding met de hogere treden van zijn mens-zijn voor altijd blijft bestaan door de 'zilveren draad' van stralende krachten, die ook hetgeen werkelijk 'mens' is in *de aardse mens*, nog *met al het mensdom van de geest verbonden* houdt.

Geen helper uit *geestelijke* gebieden, en niemand van degenen die als 'meester' van het geestelijk weten *op aarde in het zichtbare* leven om voor de werkelijke 'mens' der eeuwigheid de 'brug' te bouwen, kan de aardse mens in zijn bewustzijnskern op *andere* wijze bereiken dan enkel *van binnenuit*, waar het *werkelijk menselijke* alleen kan worden gevonden.

Voorbereidend slechts kan het werkelijk menselijke in de aardse mens *ook vanuit het onzichtbaar uiterlijke* als het ware worden 'aangesproken', om te ontwaken voor de innerlijke lering en verlichting.

Al het zoeken moet dus, zal het tot *vinden* leiden, naar *binnen* worden gericht!

Noch in Tibetaanse kloosters, noch op de hei-

lige plaatsen van de Indiërs, noch in geheime kringen van zogenaamde 'wetenden', kan de 'grote verlichting', het 'Boeddha-woorden', worden bereikt, maar alleen in de diepste eenzaamheid met zichzelf – met de werkelijke 'mens' in eigen hart. . .

Niet een van de buitengewoon weinigen hier op aarde die tot meesters van het geestelijk-weten werden voleindigd om hulp te verlenen aan hun medemensen, kan je bereiken, ook al stond hij naast je, wanneer jouw bewustzijn *daar* niet ontwaakt waar je je van je mens-zijn alleen bewust kunt worden.

Verder zal ik nu tot je spreken als tot een mens die willig in zich heeft opgenomen wat ik je tot dusver heb moeten zeggen.

Je tracht dus vanaf nu de 'mens' van de hogere verschijningsvorm in je te bereiken, door het waarlijk menselijke dat in je verborgen is? Trede voor trede wil je dus omhoog en terugkomen in jouw eigen oorsprong in de zuivere geest?

Naar mijn woorden wil je niet alleen *luisteren* als naar een wonderlijk sprookje, maar eerlijk met alle kracht naar mijn woorden *handelen*?

Luister dan verder naar datgene waarvoor ik ben gekomen om het je te zeggen:

De *'mens'* uit de geest verwekt – verwekt en geboren uit *'man en vrouw'* in de geest – is *'man en vrouw'*, zoals je reeds hebt vernomen.

Op al zijn treden omlaag tot aan de aardse mens kun je de geestemens der eeuwigheid slechts ontmoeten als *'man en vrouw'*, en in deze twee-polaire vereniging zul je hem vinden, zo spoedig je zelf in het geestelijke gevonden wordt als een die geschikt is om te vinden.

Ook de meester van het zuiverst geestelijk weten die je dan wordt gezonden om in het geestelijke voor jou een leider en helper te zijn, hoewel je hem niet kent of ziet en slechts *door een nieuw gevoel* van hem

afweet, is: *'man en vrouw'*, want datgene in hem wat jou alleen kan bereiken, is de *eeuwige* mens, die in hem, de aardse mens, uit het graf is opgestaan.

Zoek je het licht, weet dan dat je weg wordt bewaakt door de meesters van de eeuwige dag, waarvoor al het innerlijk duister moet wijken!

Toch moet je ook weten *wie* deze meesters in werkelijkheid *zijn* en *waar* je ze *kunt* bereiken, want noch in het uiterlijke, noch van buitenaf kun je *datgene* bereiken wat in hen leeft om je te helpen.

Niet hun uiterlijke verschijning in de wereld van de zintuiglijke waarneembaarheid kan je de hulp bieden die je nodig hebt!

Zoek hen *niet* in het gebied van de *nacht van het niet-inzicht*, waar het fijnere dier, dat hier de 'mens' tot vehikel dient, op zijn wijze dwaalt en schijn met zijn verwisselt – in wanhoop en vertwijfeld!

In alle tijden reeds heb je hier gezocht en *niet* gevonden. . .

Je zult nu op een *andere*, je nog *onbekende* plaats moeten zoeken. . .

Nimmer, zo lang je hier op aarde in het aardse kleed leeft, zul je tot een werkelijke klaarheid komen omtrent jezelf, wanneer je *de 'mens' uit de oereeuwige verwekking* nog niet in jezelf hebt gevonden.

Je *kunt* hem echter op geen andere wijze vinden, dan door trede voor trede de *'hemelladder'* te beklimmen, waarvan de onderste sporten worden gevormd door *aardse mensen* in wie *de zuivere mens van de geest* echter toch reeds heer en meester is.

In *'heilige boeken'* zul je tevergeefs naar de laatste opheldering zoeken, want vroeger werden deze boeken slechts geschreven voor mensen die de laatste klaarheid reeds lang hadden veroverd, en hun behoeften ze slechts een leidraad te bieden op de verdere levensweg.

In deze boeken spreekt de meester tot de leerling die in het innerlijkste reeds met hem is *verbonden*, voor wie hij zich in een uiterst vertrouwde taal vol symbolieke betekenis

kan openbaren.

Heb je echter in je *innerlijk* – in het eeuwig-menselijke in je – eenmaal *gevonden* wat je nu nog zoekt, dan beginnen ook vele teksten van de voortijd in een begrijpelijke, duidelijke taal tot je te spreken en *dan eerst* zullen de ‘heilige boeken’ je ook werkelijk van nut zijn.

Voorlopig echter moet je *nu* zoeken *in jezelf!*

Voor alles moet je beginnen, wanneer je ‘*ik*’ zegt tot jezelf, *niet* meer alleen *het fijnere dier* te roepen, – maar *de eeuwige mens!*

In alles wat *in* je en *boven* je is, moet je ‘man en vrouw’ zoeken!

Of je *man* bent of *vrouw* – bedenk steeds dat je *vanuit de eeuwigheid* jezelf polair hebt *bepaald*, en dat deze polaire bepaaldheid ook in alle eeuwigheid niet meer kan verwisselen – maar in zich steeds verlangt naar *de tegenpool van zichzelf*.

In jou mag het *geestelijk-mannelijke* het

geestelijk-vrouwelijke niet willen onderdrukken, evenmin als het *geestelijk-vrouwelijke* het *geestelijk-mannelijke* in je mag negeren! Op deze wijze alleen zul je eens in de geest ook weer met jouw oergegeven tegenpool worden verenigd, in dezelfde vereniging die jou en hem tot een eenheid heeft verbonden voor de scheiding zich moest voltrekken door de 'val' uit het verheven stralen. . .

Zoek op de juiste wijze, zoals ik je hier leer zoeken, en eens zul je jezelf vinden als de 'mens der eeuwigheid'!

In hem – *in jou* – zul je, verenigd met je 'levende' God, langs alle tussentreden omhoogkomen in de oertoestand van jouw alleen door eigen wilskeuze voor je bewustzijn prijsgegeven oerverwekte *Zijn*: uit geest verwekt, in de geest geboren – *eeuwig levend 'uit man en vrouw' in de geest!*

Niet *iedere* aardse mens komt *gedurende* dit *met-het-dier verbonden* leven reeds tot *bewustzijn* in de wereld van de zuivere sub-

stantiële *geest*.

Steeds worden slechts *zeer weinigen* gedurende hun aardse leven reeds wakend-bewust in het geestesgebied van de aarde.

Allen echter kunnen *hier reeds en gedurende hun aardse dagen* hun *eeuwig* leven vinden in zichzelf!

Eens *moeten* allen dit *eeuwig* leven in zich leren vinden, ook wanneer ze bij hun scheiden uit de uiterlijke aardse wereld het *nog niet* hadden gevonden.

Eens zul je in de zuivere geest niet bewust kunnen worden, wanneer je in je *nog niet* in je *eeuwig* leven leeft!

Eerst in je *eeuwig* leven kun je *jezelf* als de *mens der eeuwigheid* beleven!

Daarom gelden ook voor jou de heilige woorden van de hoge meester:

“Weest volkomen, zoals uw Vader in de hemel volkomen is!”

Hetgeen aan jou slechts tot de *aarde* behoort, kan de hier bedoelde ‘volkomenheid’ nooit bereiken.

Alleen wanneer je in jezelf je eeuwig leven zult hebben gevonden en *daarin* leeft, zul je 'volkomen' zijn als de 'Vader', die 'in de hemel' is, *als de eeuwig verwekkende in de moederschoot van het eeuwig baren*: oerkracht in het Oerzijn – 'man' tegelijk en 'vrouw'!

Vóór je zult hebben *bereikt* wat hier bereikt kan worden, mag er geen dag voorbijgaan die althans *je streven* niet zag naar dit doel!

INHOUD

Inleiding	7
Het mysterie: 'man en vrouw'	17
De weg van de vrouw	39
De weg van de man	67
Het huwelijk	79
Het kind	93
De nieuwe mensheid	113
Slot	129
Laatste les	139